

[Thorvil Kristensen.]

men iøvrigt er det jo obligationen, der er det populære papir i Danmark, og det er derfor nødvendigt at sige, at når obligationssalget har været så ringe, som det har, må det hænge sammen med, at der ikke har været den fornødne tillid til, at det kan lykkes at få en tilstrækkelig stabil økonomi her i landet.

Nu kan man fremhæve de internationale faktorer, så meget man vil; det er nødvendigt at tilføje, at den nuværende høje regering ikke har vist noget særlig stort talent til at skabe tillid. Den højtærede finansministers taler i dette høje ting har jo gennemgående været fornuftige taler, men der er undertiden holdt ministertaler ude i landet, som ikke har skabt den samme tillid til, at man vil holde igen. Jeg skal her minde om, at den højtærede trafikminister synes at have startet sin karriere med at rejse rundt og give forskellige løfter. Ifølge „Politiken“ har den højtærede minister været i Aalborg og lovet en ny Limfjordsbro til adskillige millioner kroner. Jeg ved ikke, hvor kompetencen til noget sådant stammer fra. Der foreligger også, som det ærede medlem hr. Kolbjørn var inde på, fra den samme højtærede minister noget om, at nu skal aldersrentemodtagerne til at rejse til nedsat pris på statsbanerne. Jeg synes, den nye højtærede minister har vist sig at være en svagere mand, end man kunne have ønsket af en ny minister på denne vanskelige post. Det er jo ikke en ministers opgave at gå rundt og strø om sig med løfter, og jeg tror, jeg giver den høje regering et godt råd, når jeg siger, at dette er ikke vejen til at skabe større tillid til vor økonomiske politik.

Obligationssalget bringer os i nærheden af det meget diskuterede spørgsmål om statens forhold til nationalbanken. Jeg skal ikke sige meget om dette mellemværende, som jo har været så stærkt diskuteret. Jeg tror, det viser sig, at det ikke var nogen god idé, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fik, da han fik indført den skik, at visse indtægter skal sættes ind på en særlig konto — med det resultat, at man så må trække så meget mere på den løbende konto. Det er jo i og for sig et spørgsmål om bogholderi, men det fremgår tydeligt af den debat, der har været her i landet,

at dette snarest har forvirret begreberne i stedet for at afklare dem.

Ser man nu på det samlede mellemværende mellem staten og nationalbanken, kan man finde oplysninger om det to steder, dels i nationalbankens balancer, som offentliggøres hver halve måned, og dels i „Statistiske Efterretninger“ en gang om måneden. Desværre stemmer disse tal ikke helt overens, selvom uoverensstemmelserne er små, navnlig i forhold til de samlede tal. Jeg formoder, at det skyldes enkelte mindre poster, som man kan bogføre på den ene eller den anden måde, og det kan måske være en skønssag, men det ville i og for sig være ønskeligt, om disse to for offentligheden tilgængelige opgørelser af det samme mellemværende faldt fuldstændig sammen.

Hvad angår selve realiteterne, er det jo bekendt, at der var et meget stort træk fra statens side på nationalbanken gennem finansåret 1954—55; det lå i en størrelsesorden af omkring ved $\frac{1}{2}$ milliard kr., og det var jo medvirkende til, at til trods for en stor nedgang i nationalbankens valuta-beholdning på dette tidspunkt blev likviditeten omtrent uforandret i samfundet, og valutatilbagegangen kom derfor ikke til at øve sin sædvanlige indvirkning på økonomien, hvilket utvivlsomt har bidraget til, at vi kom så langt ud, som vi gjorde.

Det er rigtigt, når den højtærede finansminister nu har fremhævet, at dette forhold har været væsentligt bedre i indeværende finansår, og det er rigtigt, at i den halvdel, godt og vel, af dette finansår, som nu er gået, har det yderligere overtræk været beskedent. Jeg finder dog anledning til at understrege, at når trækket på nationalbanken ikke har været større, end tilfældet er — og det gælder både foregående og indeværende finansår — hænger det sammen med, at de på dollarpræmieringen indbetalte beløb nu er blevet overført fra de private banker til nationalbanken og derved har formindsket trækket på statens konti — det drejer sig vel indtil i dag om ca. 200 mill. kr. Dette betyder sammen med den låneordning, der tidligere er etableret, at denne dollarpræmieringsordning faktisk i dag gradvis er kommet til at virke, som om det var en afgift. Mine bemærkninger indebærer naturligvis ikke noget om